

Retro vandr, republikové ZVAS, Rokyta, Z3V ...

XIX. RO NÍK

PROSINEC 2014

Obsah

Zahajovací výprava skautek	3
Retro vandr aneb putování údolím Hadovky a Úteráku za jídlem.....	3
Republikové ZVAS Kutná Hora.....	7
Spaní a slibování sv. tlušek	8
Dopolední výprava vl. at.....	8
říjnová oldskautská víkendovka s rodinami	9
Spaní v klubovně a výprava na B ezník.....	11
K ížem krážem.....	12
K ížem krážem.....	15
Spaní skautů a skautek v klubovně	16
2014 – Meziboří.....	17
Rokyta 2014.....	23
Zpráva o pracovním táboře.....	27

Zahajovací výprava skautek

Druhou nedělí v září se před klubovnou sešlo šest skautek připravených vyrazit na první výpravu letošního skautského roku. Po asi nám pálo, sluníčko svítilo jako v létě. Cíl výpravy byl blízký Ticholovec. První zastávku u sv. Anny jsme si zpestily hrou, místa si vyměnil ten, kdo... Pak jsme pokračovaly na oblíbené místo u Vojtěcha. Tam skautky rozdávaly nejen jako úkol do nové kovské zkoušky, ale především proto, aby si měly na paměť ty a ostatní dobroty. Oběerstvené skautky pak vyrazily postupně na cestu s připravenou poznávkou rostlin, ke kterému a strom rostoucích na Ticholovci. Zbytek cesty jsme hledaly houby, rostlo jich dost. Která skautka našla prázdných druhů a uměla je správně pojmenovat, tak ta si splnila bod stezky. Na to ovce jsme si zahrály poslední hru, buhací lovení nezlob se. Pak už zbývalo malinko času, akorát k tomu, abychom byly včas zase zpátky u klubovny.

Skáutek

Retro vandr aneb putování údolím Hadovky a Úteráku za jídlem.

Bylo nebylo jedno odpoledne, kdy jsme opravovali zámek u skladu. Slunce páliло a žízeň byla veliká, tak jsme se rozhodli, že se zastavíme na návsi. Jak tak sedíme na schodech, napadlo nás uspořádat vandr jako za našich mladých let do údolí Hadovky na hrad Gutštejn (ne nadarmo si říkáme oldskauti). Tak nějak to začalo. Největší problém bylo domluvit se na vhodném termínu. Po dlouhém vybírání vyšel jako nejvhodnější první víkend v září.

Když nastal den D a čas, sešla se první skupina Bedlák, Šat a Hnída na pražském nádraží, zakoupili společnou jízdenku pro celou skupinu na Strahov (pro neznalé je to zastávka u Konstantinových lázní) a vyrazili vstříc novému dobrodružství. V Chlumu anech jsem přistoupil já, Milada a Věna. Když jsme přijeli na Hlavní nádraží, čekaly nás překání na další spoj dva další ležité úkoly. Za prvé, pozdravit se ve vestibulu nádraží s hutníkem (pro neznalé připomenou, že hutník se nachází vlevo u hlavního schodiště).

Druhý nemén d ležitý úkol bylo dát si pití a n jaké jídlo ve stánku na perónu. Ten, kdo toto neprovede, tak mu celý vandr proprší. Po spln ní t chto úkol jsme nastoupili do vlaku. Na Jižním nádraží p istoupili poslední dva ú astníci zájezdu Viki a Zden k (starej undrák). Tím jsme byli všichni a cesta nám p kn utíkala.

Na Strahov jsme vystoupili a nabrali sm r Gutštejn. Slunce pražilo, jazyk se nám lepil na patro, proto jsme zvolili delší cestu p es Okrouhlé Hradišt . Netušili jsme, že jsme v oblasti, kam kapitalismus zatím jenom nakoukl. Okrouhlé Hradišt nás místo ob erstvovny p ívitalo št kotem ps . Až místní nás upozornili, že ob erstvovnu zrušili a pokud chceme svažít pysk, tak máme jít k jedn m na dv r, kde nás ochotn napojí ze sedmého schodu, ale jídlo žádné. as ubíhal mílovými kroky a my museli opustit Okrouhlé Hradišt a vydat se ke Gutštejnu. Po cest jsme se stav li ještě ve stánku na statku Da kov, kde bylo zav eno, ale milí lidé nám zavolali obsluhu, která po chvíli p ijela autem, ale k našemu p ekvapení ani zde jsme nedostali nic najíst, tak jsme vyrazili hledat nocleh pod Gutštejnem. Zde jsme p ipravili d evo na ve er,

p ipravili noclehy a kone n dali n co do volátka. Ve er probíhal v pohodové a družné zábav p i kyta e. Protože byla nádherná jasná teplá noc, tak jsme si ještě o p lnoci vylezli na hradby Gutštejna a vzpomínali na staré asy. Noc byla suchá, tak nám ráno nedalo moc práce sbalit v ci a p ipravit se na další cestu, i když byli tací, kte í nemohli najít boty.

Naším cílem v sobotu bylo odpoutat se od Hadovky a údolím Úteráku dojít ke srubu Tornádo, který patří Vorloš m. Jak jsme naplánovali, tak jsme udělali. Po nezbytné fotografii s hradem jsme vyrazili směrem Šipín - Mydlovary.

Nad Mydlovary jsme se rozloučili s Hnídou, která musela odjet a abychom zahladili smutek ze ztráty jednoho člena naší výpravy, začala Milada hrát na flétnu a Vašek pibrnkával na kytaru. Neochvějně vedeni vidinou dobrého občerstvení a Miladou, jsme za štěstí kotu psů prošli Mydlovary do místního občerstvovny. No co říci, občerstvení se zase nekonal, ale aspoň byla občerstvovna zařízena jako muzeum zvířat. Tak když jsme nemohli obdarovat naše bříška, aspoň o ně si přišly na své.

Po náležitém odpočinku jsme vyrazili směrem Svi omazký hrádek, kde nás překvapila smrtková do Svi omaz slibující perfektní občerstvení. Co myslíte, že jsme tam našli? Polozbořenou chalupu s lavičkami a slunečníkem. Takže zase nic. Šenkýřka nám ale poradila, a jdeme do Trpíst na hřiště, že bychom mohli mít aspoň utopence. Když jsme dorazili do Trpíst, ujala se nás místní krasavice a nabídla se, že nás odvede na hřiště. My, kteří Trpísty známe jako své boty, bychom to nepotřebovali, ale Bedlák ji nabídl limonádu, když nás tak odvede. Při příchodu na hřiště dostala dříve slíbenou odměnu, ale z povzdálí nás pořád pozorovala. Hlad byl velký, tak jsme se aspoň šili, jak si dáme utopence, ale pro nás to ani nepřekvapilo, když jsme se dozvěděli, že mají posledních 6 utopenců. Objednali jsme si všechny, co měli, a vtom se k nám přidal naše přívodkyně a koukala tak hladově, že jsme se jako správní

skauti rozdělili i s ní. Když jsme dorazili ke srubu, vykoupali se v Úteráku a rychle nanosili dříví na vešer, pak každý zaal něco vařit, aby konečně zahnal hlad, který nás provázel celý den. Milada se Šatem uvařila guláš z hub, které jsme nasbírali cestou. Coert nechtěl, ani tento guláš jsme si moc nevychutnali. Po chvílce se ozvala rána a zaklení od Vikiho a guláš se válel na zemi. Jen tsn minul Vikiho batoh. Nevím, nevím, jak by to doma vysvětloval Kulce :-). Vešer krásně ubíhal a znavení celodenním hladem jsme šli brzo spát.

Po probuzení nás přivítalo krásné teplé ráno. Čas rychle ubíhal a my jsme se museli rozloučit se srubem a spáchat na vlak. Po nastoupení do vlaku začalo pršet, takže se potvrdilo staré pravidlo: “ Když se na Hlavním nádraží pozdravíte s hutníkem a oběrstvíte ve stánku, nemůže vám na vandru pršet.“

Frenky

P.S.: Ještě jsem si vzpomněl. Jak je už dobrým zvykem, tak na konci akce se vždy fotíme, ale nikoho vhodného jsme nemohli sehnat, tak jsme požádali místního strážníka a ten nás ochotně vyfotil a rychle se od nás vzdálil (nevím proč, ale tak naspěch, nekoušeme). Když jsme nastoupili do vlaku směr Pěštica a přišel průvodčí, Vikiho napadlo, že bychom mohli dostat slevu, za to, že neteč voda na WC (který předtím úspěšně použil a nemohl si ošplouchnout ruce). Průvodčí se na nás sice koukal divně, ale vyrazil

zkontrolovat ten nepo ádek. Po chvílce se vrátil a vít zoslavn prohlásil, že žádná sleva nebude, protože voda te e. Jak to bylo možné, když to Viki osobn prov il? Jednoduše, byli tam dv WC naproti sob , takže jsme ostrouhali a v po ádku dorazili do P eštic.

Republikové ZVAS Kutná Hora

Z deníku Ka ky

V pátek 26.zá í jsme se ve 14:15 h sešly na p eštickém nádraží a jeli jsme vlakem do Prahy a z Prahy do Kutné Hory. Poté jsme šli asi tak p l hodiny do kopce a z kopce, bylo to asi 2 km. Vid ly jsme chrám sv. Barbory a kone n škola. Spaly jsme v 7. A ješt s Med zkami a Bleškami.

V sobotu byl budí ek v 6:00 h a šly jsme na snídani, kde jsme dostaly balík s ob dem. Po snídani jsme si sbalily bat žky a vydaly se se Šmudlou (náš doprovod) na závod. Závod nebyl ani moc t žký a nebyl na as. B hem závodu jsme se dostaly do dolu, který byl 45 m pod zemí a v nejužším míst m l 44 cm a v nejnižším míst 128 cm. Závod se nám celkem povedl. Odpoledne byla ve škole výtvarná dílna a my jsme šly potom do m sta na n co dobrého. Ve er byla ajevna.

V ned li ráno byla mše v chrámu sv. Barbory – byla hezká a po mši bylo vyhodnocení v amfiteátru – byl krásný, když jsme si šly pro dárky, které jsme vyhrály – tak jsme musely p es most, protože kolem jevišt byla voda. A na tomto míst jsme se dozv d ly, že jsem t etí nejlepší sv tlušky z R. Závod byl hezký.

Malé dopln ní informací:

Mimo Ka ky závodila Kot , Brumík, Zp va ka, Zlatka, Ver a, Kap ík a Zuzka. Sv tlušky si celý víkend úžasn užily. Kutná Hora všechny okouzli a veškerý doprovodný program i závod byl perfektn p ipravený. Zahájení prob hlo ve Vlašském dvo e v historickém centru m sta. P ivítal nás Vladislav II. Jagellonský, který požádal všechny hlídky o pomoc p i pátrání po padouchovi, který okrádá královské m sto a kutnohorské haví e. Cílem závodu bylo nasbírat indicie, které odhalí zlod je. I na vyhlášení výsledk po adatelé vybrali krásný prostor amfiteátru v zahradách p ímo u chrámu sv. Barbory. T ešní kou bylo slune né po así, které nás provázelo celý víkend. A

o úspěchu a umístění našich „hvězd“ není třeba více psát. Udělaly nám i sobě 3. místem obrovskou radost a jsme na ně moc pyšné.

Spaní a slibování sv. tlušek

Páté místo ve třetí jízdě byl pro Štěpánku, Ivetku, Spáček, Písku, Zuzku, Zuzanku, Aničku a Veru velkým zážitkem. Po splnění nové úkoly složily již tradičně v Ticholovci svůj sv. tluškovský slib. Slavnostně jsme mezi sebou přijaly nová křesťanská jména: Adélku, Sofinku, Kájinku a Johanku, které si navázaly stužku na totemovou hru. Po slibování jsme si zbytek večera užily v klubovně oblíbenými hrami a nechyběla ani hra noční, kterou připravily Kostík se Šou. Po večerníku už se každý těšil do spacáku. Ráno jsme po snídani jen uklidily a rozloučily se.

Dopolední výprava v lázeňích

Sešli jsme se dne 26. 10. tradičně před klubovnou. Společně s námi šla i Mája, kterou připravil Prach s sebou na vodítku. Z klubovny jsme vzali kaštiny, které jsme nasbírali na schůzce zvířátkům do krmelce, a vyrazili jsme ke sv. Anně, kde jsme zakousli něco k snídce. Největší zábava, která probíhala po celou dobu výpravy, byla házet Máje tenisák, který po pár hodech byl na dvířkách. Pokračovali jsme do Těšovic a dále po cestě jsme pošli pár sádrových odlitků stop. Mezitím si na které lázeň hrála na rozoraném poli. Najednou slyšíme křik. Šli jsme se podívat, co se děje. Zašli jsme se smát, protože Lepidlo uvízl jednou nohou v blátě a nemohl ji vyndat. Vytáhli jsme ho. Pak jsme na kraji lesa hráli na schůzku, abychom si zkrátili čekání, než zaschnou sádrové odlitky stop. Když jsme vyndali odlitky, šli jsme ke krmelci vysypat kaštiny. Poslední zastávkou byl sv. Vojtěch, kde jsme si dali svačinku. Najezzení jsme vyrazili ke klubovně, kde jsme se rozešli ke svým domovům.

Kapitán

Íjnová oldskautská víkendovka s rodinami

Již tradiční kategorie z nás poslední íjnový víkend opouští své domovy a vyráží s partou za hranice všedních dnů. Tentokrát jsme měli zamlouvanou chalupu v Pivoni (český les). Na tu jsme se však dostali až v podvečer, nebo naším sobotním cílem byla rozhledna na Čerchov. V deset ráno nebo spíš dopoledne se u Šiš sešli Kula, Viki, Pája, Terezka, Bedlák a Jogurt. Prohlédli jsme rybníky v akváriu a vyrazili na cestu, ale bez Šišojc, protože Yetti ještě neměla sbaleno. Cesta ubíhala rychle, za chvíli jsme zaparkovali a vyrazili vzhůru po asfaltové cestě lesem. Šli jsme pomalu, nebylo kam chvátat, protože za námi měli dorazit ještě Zuzka, Míša, Yetti, Kamil a také Svrůváci, kteří ráno ještě moštovali – Adélka, Kubík, Den a a Jirka. Také Paka s Ilou, Tobíkem a Adámkem už byli někde na cestě. Cestou jsme ochutnávali na zemi hojně se vyskytující semena z bukvic, nečekali jsme, že jsou tak chutná. Jak jsme později zjistili, nechutnali jen nám.

Jdeme, jdeme a najednou rána, jako když něco těžkého spadne...koukáme, hledíme a on to tet ev. Opravdový, živý tet ev hlušec. Byli jsme celým ekvapením, nadšením. Potichu jsme upozornili děti, vytáhli fotoaparáty a pomaloučku, polehounku, abychom tet eva nevyplašili, jsme se přibližovali a dokumentovali tu úžasnou událost. Tet ev jako by nic, a tak jsme šli zase o něco blíže. On neutíkal, naopak, šel směrem k nám, jako by chtěl přejít přes cestu, až pak jsme zjistili, že na cestě sbírá právě semena z bukvic. Byli jsme překvapením, ba vyjevením, jak blízko si nás tet ev pustil. Dobrou půl hodinu jsme ho pozorovali a užívali si ten nevšední zážitek. Po výstupu na vrchol jsme po upozornění jedné paní uviděli druhého tet eva na stejné restauraci a dostalo se nám vysvětlení, že je tu poblíž umístěly vysadili. No nic. Každopádně je to přepuklý velký pták s poádny kľofanem.

Nejprve jsme se oběrstvili, to už nás dohnali Svrůváci, a pak jsme vyšlapali nahoru na rozhlednu a jelikož se mlha trochu roztrhala, tak bylo i vidět do dálky (nutno podotknout, že jen do blízké dálky). Cestou zpět se k nám připojili Yettiojci, děti rozhodly, že se před túrkou nejprve poádnají, tak měly trochu zpoždění. O něco níže jsme se potkali s Pakojci, kteří si také cestou dopřáli teplý oběd a výstup na vrchol měli teprve před sebou.

Vzhledem k pokročilým hodinám jsme se rozhodli jet už rovnou na chatu. Po krátkém zakufrování jsme ji našli, a po té, co nás pán provedl a zkasíroval, jsme za ali va it ve e i - bolo ské špagety. Ve er naše ady rozšířila ještě Hnída s Ráou a na jeden ve er i Jana s Frenkym. D ti si p kn pohrály ani necht ly jít spát. Dospěláci samozřejmě posedli p i kyta e. Kamil p i tom pekl b ek, na který se možná mnozí těšili, ale do kafi se ho až k snídani. Nutno dodat, že to nebyla Kamilova chyba, ale té „pitomé“ trouby, která byla málo výkonná. Protože jsem nešla spát až mezi posledními, tak ani nevím, jestli Kamil té noci v bec spal...nebo pekl b ek až do rána. Nicméně místo b ku Kamil předložil chlapcům p kn nakrájené, nazdobené uzené, takže nešťárali.

Kula

Druhý den po snídani, p i které se nekteří povzbudili již zmi ovaným b kem, se celé osazenstvo chalupy vydalo sm rem na z íceninu hradu Starý Herštejn. Nutno říci, že ob tavný a samozřejmě rychlejší turisté Soukupovi, vyrazili před námi a připravili nám i našim dětem, na rozloučenou, cestou úkoly s p ekvapením. Po absolvování své trasy se totiž museli vrátit zp t dom na schůzku se svými ratolestmi. Tímto jim ve ejně děkujeme. Ale zp t k trase a úkolům, které nás v tšinou zam stnaly všechny a odvád ly tak pozornost d tí od náro ného výstupu. Na z ícenině nás pak čekalo slíbené p ekvapení. D ti ve form schovaného sladkého pokladu a nás ve form zdšení, které následovalo po zdolání z íceniny za devíti divokými d tmi k ep ícími na vrcholu radostí z nalezeného pokladu. K našemu p ekvapení však pouze na ploše jen asi cca 1x1 m, kterou z jedné strany obklopovala jáma (podotýkám n jaký ten metr hluboká) a z té druhé pouze úzká p šinka, lemovaná po obou stranách prudkým srázem. Musím říct, že se nám fakt ulevilo, až když všechny „nebezpečí netušící“ d ti bez úrazu sestoupily do nižšího patra, kde jsme si všichni dali sva inkou. A jelikož po así bylo spíše mlhavé a vlhké, cht li nás tatínkové pot šit ohýnkem v místním ohništi, aby se ratolesti trochu oh áli. Tento dobrý úmysl se však záhy zm nil ve výzvu, nebo vlhké a mokré d íví ne a ne ho et. Naši zálesáci se však nevzdali a dotáhli to až do vít zného konce. Když kone n plamínky začaly olizovat v tvi ky, byli jsme již p ipraveni k odchodu a chlapci se s radostí ujali hašení.

Z Herštejna jsme se vydali na Herštejnské chalupy až k rozcestí Liš í domky, kde si omladina pod vedením zdatného keška e Paky (který se k nám s ko árkem p ipojil teprve p ed chvílí) zahledala kešku. Pak jsme již zamí ili k prameni Radbuzy. Zde absolvujeme nezbytnou ochutnávku, foto a zápis do pam tní knihy a také rozd lení na dv skupiny. ást se vydává zp t do Pivon , ale zbytek odvážlivc , pohán n hledem a žízni, mí í do „možná otev ené“ ob erstvovny v Závisti. K naší velké radosti jsou zde naše pot eby ukojeny. Vzhledem k únav , a to nejen usínajících d tí, si však telefonicky objednááme odvoz Matesa a Jirku. Ti na nás trp liv po kají a odvezou nás zp t na základnu v Pivoni.

Ve er následuje v podobné režii jako ten p edchozí. Nejprve dle libosti sekaná nebo b ek, pak hrajeme s d tmi UBONGO, kytary, zp v Najdou se však i tací, které dnešní výlet natolik vy erpal, že se ve erního programu ani nedo kali. 😊

Ráno už jen snídan , ješt trocha v era úsp šného UBONGA, lehký úklid a opouštíme své víkendové úto íšt . Zde se již však naše cesty rozd lily. N kte í se museli vrátit dom , n kdo se vydal hledat dudy do Domažlic a my s Kulkoje vyrazili ješt otestovat bazén ve Kdyni. Každopádn myslím, že jsme si to všichni náramn užili a p íští rok se v íjnu op t vydáme užít si trochu toho podzimu v p írod ! 😊

Hnída

Spaní v klubovn a výprava na B ezník

Jeden slune ný podzimní den 27. 9. jsme se v 18:00 sešli s VI aty za ú elem spaní v klubovn . Poté, co si všichni uložili v ci do klubovny, rozd lili jsme se na Racky a Ká ata a vyrazili jsme ven zahrát si hry, které prov ily jak jejich rychlost, tak i šikovnost. Když už za ala být tma, zalezli jsme zp t do klubovny a všichni si vybalili svoje spacáky, karimatky a hlavn sva iny. Aby nám lépe chutnalo, tak se k tomu promítaly fotky z tábora, u kterých mohli ti starší zavzpomínat na prázdniny a ti menší, co na tábo e ješt nebyli, mohli zkouknout co je eká a na co se m žou t šit.

Společně jsme pak vyrazili do lesa ke Sv. Vojtěchovi, kde už na Václavské náměstí čekal oheň, u kterého jsme si zazpívali několik písní před začátkem výpravy. Na výpravě nás doprovodovala nová skupina dětí, kterou jim rozdělil jejich první vůdce do skautského života. Po návratu do klubovny už všichni zalezli do spacáků a ještě před spaním se mohli podívat na pohádku. Druhý den ráno jsme vyrazili na výpravu na Běžecký náhon, kde jsme si pochutnali na opévaných buřtích a na kterých jsme dokonce i na pečených žábách (ze želé). Na Běžeckém náhonně jsme si zahráli ještě pár her a poté už jsme se vydali ke klubovně, odkud jsme se rozešli do svých domovů.

Vojta

Křížem kráčem

Datum a čas 8. 11. 2014, 3:30. Místo - plzeňské vlakové nádraží. Cílem je urazit za jeden den co nejvíce kilometrů vlakem. Takhle začala naše adrenalinová akce s názvem „Křížem kráčem“. 3 týmy bojující o prvenství usedly v sobotu ráno do vlaku a odjely každý svou vytipovanou, co nejdelší trasou. (Například trasa našeho týmu měla dohromady 1183 km).

A jak to vlastn všechno bylo a jak to dopadlo? No, jak bych za ala...

Na nádraží plze ském brzy ráno stojíme, na cestu se t šíme, jen trochu se bojíme, Jágr, Raj e, Len a, Fanda, tohle bude velká sranda.

Tým holek na nás pokukuje, je si jist, že neprohraje. „To uvidíme...“, ekneme a do vlaku sedneme.

Kam se jen t etí tým pod l? Asi jiným spojem odjel. „Tak au ve er!“ a jedeme, snad to dnes vyhraje.

V Praze holky jinam odjely, ani zamávat nám necht ly. ☹ „A nám to jede za chvílku“ a už jsme byli v rychlíku – V Railjetu do B eclavi hodn jsme se nasmáli.

S ob erstvením vlá ek, i když za dost Ka ek. Nevadí, v jídelním voze, tam nám bylo hodn blaze.

„To už jsme jako v B eclavi?“ To se musí oslavit! „Honem najd te památku!“ A pak? Do restaurace na dobr tku.

Po ob d sm r Ostrava
ve vlaku nestála zábava.
Bang! jsme spolu hráli,
zas jsme se nasmáli...

Pro ? To proto, že KAREL p išel,
pan haví , který nás v kupé našel.
„Jé, d cka tady hrají karty!“
Cht l se p idat do naší party...

O zábavu postaráno bylo,
Karlovi se u nás moc líbilo.
Bang! nepochopil, ale nevadí,
s ním se lov k tedy nenudí! ☺

Naše cesty se ale rozd lily,
až v Ostrav jsme my vystoupili.
Smog a kou , než tady být,
to mi u nás bude líp...

Prošli jsme si kousek m sta,
nebyla to dlouhá cesta,
pár fotek u památky...
a musíme nazpátky!

Tak do Prahy zase jedem
doufáme, že aspo vedem.
Jídelní v z eká nás,
je to prost krása krás.

V jídeláku hrajeme žolíky,
prší, erné historky,...
„Teda, to uteklo, ta cesta!“
Blížíme se do hlavního m sta...

Chvíli pauza a zas dál,
kdepak by se v Praze bál,

jedem si to do Pyšel.
(p šky bys to neušel...)

Uh ín ves, ty koly,
Abychom nezaspali...
Tak jsme tady a zas zp t,
Pyšely - tip na výlet.

V Praze zase nasedáme,
a k spánku se ukládáme.
Už jedem sm r P eštice,
ospalí jsme velice.

V Plzni jsme holky potkali,
tak jsme spolu kecali,
„Tak schváln , kdo první bude?
Na koho druhé místo zbude?“

„P jdeme teda na Kosinu,
ale hned co p ijedeme, jen na
vte inu,
ekneme si, kdo kam jel,
a co všechno tam vid l...“

Tak oba týmy souhlasily,
v P ešticích všichni vystoupili.
Ale když pak pr vod í zapískal,
tým holek zp t do vlaku
naskákal...

A tak tedy stalo se, že jsme
druzí skon ili,
ale nevadí, hlavn , že jsme si to
užili.

(Jen o 5 bod víc, to už trochu našťve.)

Holky, gratulujeme! Tak zas

n kdy p íšt . ☺

Len a - Kšilty

K ížem krážem

Protože náš cestovatelský duch se ozývá v kterémkoliv ro ním období, p íšel Raj e s nápadem na 24hodinovou roverskou akci, p í které jsme mohli k ížem krážem projet vlakem celou eskou republiku. Vytvo ili jsme skupinky po 4-5 lenech a Špunt, jako spolehlivý rover koupila vlakové jízdenky po celé R, které byly v Lídlu v akci. Principem hry bylo ujet co nejvíce kilometr vlakem za 24 hodin a b hem cesty navštívit alespo jednu historickou památku. Za každý ujetý kilometr se týmu p ípsal bod (kilometr po již projeté trase se po ítal za p í bodu).

Sobota, 4 hodiny ráno, rosa na kolejích a naše cesta za íná na vlakovém nádraží v Plzni. Jako jediný dív í tým (Voko, Maggi, Nudle, Špunt a Sušenka) jsme p ípraveny vyhrát a setkáváme se s naším prvním ze dvou soupe ících tým (Raj e, Jágr, Panda, Lenka). Spole n nasedáme do prvního vlaku sm r Praha. V Praze se rozd lujeme a zatím co my už sedíme ve vlaku do eského T šína, druhý tým eká na vlak do B eclavi. P íbližn v p lce naší cesty do T šína se zapojuje do sout že i t etí tým a to ve složení Vánek, Karel a Fena. Cestou hrajeme karty, teme knížky, dobíjíme energii v jídelním voze popíjením kávy a broukáme si skautské písni ky, ekáme na signál (a že se na Morav ílov k na eká). Všechno probíhá hladce, jen p vodní plán trasy se nám za íná zdát slabý, a tak vymýšlíme úpln nový (samoz ejm , že mnohem lepší), a tak namísto plánovaných 4 hodin v Ostrav , trvá náš nejdelší p estup necelou hodinu. Z eského T šína do Havlí kova Brodu se nám dostalo první pochvaly od pr vod ího a hned po tom, co nám vysv tíl význam slova roba, jsme utíkali do vlaku sm r Frýdek Místek. Z Frýdku Místku jsme se dostali do Ostravy, kde jsme se posilnili dobrým nádražním jídlem a pokračovali jsme

do Brna. Brno, vskutku krásné město takhle z vlaku. Šla na nás pomalu únava, a tak jsme poprvé a naposled za celých 20 hodin složili hlavy. Z Brna do Jihlavy jsme přesedli do kupé k panu fotografovi ze státních služeb. Kdyby jel s námi o trochu déle, určitě by se nám povedlo mu Sušenku prodat za celkem velký balík peněz. V Jihlavě nás čekal nejrychlejší přestup do vlaku na Havlíčkově v Brodě, a protože tentokrát na nás připojný vlak po kat nemohl, pan průvodčí nám aspoň poradil, jak nejrychleji přestoupit. Na stojáka ve vlaku do Havlíčkova Brodu nám už psal tým Raj a spol., že se potkáme v Praze. V našem hlavním městě jsme měli necelou hodinu, a tak jsme si šli prohlédnout Václavské náměstí v noci. Pak už jsme unavené vyjeli do Plzně. Během celého dne jsme složili písničky o každém městě a tak jsme si tuhle vítěznou hymnu už pomalu začínali zpívat. Zatímco cestou z Plzně do Prahy se naši soupeři chystali vystoupit v Pražské Bělce, náš tajný agent Hába, který se nemohl této zúžlosti dočkat, dojel na nádraží ve Švihově a my si prodloužili cestu až tam. Tenhle moment překvapení nám zajistil vítězství. V nohách jsme měli 1147 km (1030 bodů), tým Raj a spol., Panda, Lenka a Jágr se umístili na druhém místě s 1183 km (1025 bodů) a na třetím místě skončili Vánek, Karel a Fena se 777 km.

VOKO

Spaní skaut a skautek v klubovně

Na spaní jsem dorazila o trochu déle než ostatní. Zúžlostně skautky s Borůvkou vyletěly měly zážitky z večera, které jsem prošvihla. Naštětí jsem na moc v cíli nechyběla a ty lepší nás ještě čekaly. Moje první hra (ostatních už několikrát) byla taková uklidňující, jelikož byli všichni celkem unavení z předchozí asi přetížované vytahované. Sedli jsme si kolem stolu a každý řekl jedno písmeno. Jelo se po kruhu a mělo vzniknout slovo. Ve skutečnosti vznikla slova neměla ani hlavu a v tšinou ani patu. Po tomhle našem výtvoru hra raději skončila. Následovala pauza na svátl. Zahráli jsme si ještě nějaké hry, jako třeba na upíry, a další takovou „povídá ku“, kterou skauti absolutně nepochopili. A protože bylo něco kolem jedenácté, měli jsme si opravit lůžka, že přijdeme spát. Ale jakmile jsme se trochu usadili, vyhlásila se nová hra. Byli jsme rozděleni na dvě skupiny a každá pak byla odvedena na jiný konec vesnice, tam jsme měli svojí základnu. Nejdříve jsme

my byli ochránci a bránili jsme v našem území vlajku (šátek). State n jsme ustáli nálety druhé skupiny a dostali se do druhé ásti hry, ve které jsme úto ili a snažili se sebrat vlajku t m druhým. Po rozd lování po cest , které nám stejn bylo nakonec k ni emu a dohadování se se skautama, aby zhasli baterky, abychom nebyli vid t (což jim stále v bec nedocházelo), jsme se kone n dostali k území našich protivník . Jakmile jsme se rozb hli, ztratila veškerá naše taktika sv j význam. Každý si hrál, jak cht l. Mn to absolutn nešlo. Prohrála jsem všechny své životy, stejn jako v tšina z mé skupiny. Ale nakonec naše skupina stejn vyhrála. Získali jsme jejich vlajku, a tak no ní hra skon ila. Po návratu do klubovny jsme koukali na film, byl velice „zajímavý“, a tak jsem asi v p lce už chrn la. Ráno jsme byli probuzeni erstvým ranním vzdouškem, byli jsme donuceni vyhrabat se z našich vyh átých spacák a uklidit si je. Ješt jsme vyluxovali klubovnu, ut eli stoly a zbyl nám as na sérii vytahovaných (po spaní v klubovn se skautama asi naše oblíbená hra) ☺. Pak už se za ali sjížd t rodi e a my se rozprchli dom .

Miki

2014 – Mezibo í

2008 – Mimo

2009 – Liberec

2010 – Ostrov nad Oh í

2011 – Suchá Loz

2012 – Volary

2013 – Krava e

Víte co mají tyto údaje společného? Na t chto místech, v t chto letech jsme s Raj etem trávili první listopadový víkend na akci zvané Závod t í vrch . Sem tam se k nám p idala dvojice ára + udla, sem tam se zú astnil Ježa s dnešickými skauty a v roce 2008 m ly P íchovice suverénn nejpo etn jší zastoupení mezi zú astn nými (Raj e, Prach, udla, ára, Špunt, Nudle, Spor ák, K oví, Rainbow, Tygr). Díky rostoucímu zájmu byla letošní místa (po et ú astník je omezen na „pouhých“ 75 dvojic) rozebrána b hem n kolika dny, a na mnohé se tak nedostalo. Nicmén nám se poda ilo

prodrat se houštím registrace, proto se v klidu posadíte a p e t te si, jak tomu bylo tento rok.

Přípravy na tento ročník byly poměrně hektické. První Raj se stal prvním otcem (snad mu to na prvnosti neubere), začal se více zdržovat na své domácí adrese a nemá čas. Mně, přes jisté komplikace v práci, kdy až do pátečního oběda jsem nevíděl, jestli jedu, nebo ne, času také mnoho nezbývalo, ale našetřené zkušenosti nahradily časový deficit, a tak jsem s minimem v cíl v onen páteční večer nabral Raje do auta a nabrali jsme autem směr Litvínov. Hned v Plzni volá Rajeti starostlivá matka jeho ratolesti, že nechal doma hálky. Nevadí, už se nevracíme.

Do Litvínova, potažmo do Meziboří, kde se letošní závod konal, jsme dorazili po osmé večerní, v rychlosti se registrovali v místní základní škole. S ohledem na minulé ročníky je nutno organizátory pochválit za výběr zázemí. K dispozici byly dokonce dvě toalety (=noclehárny), dokonce dvě dívky a dvě chlapecké toalety (=toalety) a velké sprchy (=umývárny) s dostatkem vody (i teplé!!!). Mohli jsme si připadat jako na dovolené. Ve sprchu jsme tedy hodili batohy do kouta toalety, pozdravili pár známých a utíkali nezmeškat předzávodní přípravu spolu s pěštickým Pavlem (Cigym) a Tomem (Hudym) a teplickými klukem a cukrákou (jména po mně nechtějte).

Sobotní ráno, kdy se ze spacáku soukají rozespálí a od čtyř hodin zvoní budíky nadšenců, jsem poznal, že jsem připraven na cokoli, jen ne na závod. Ale deset minut stačí na napuštění vaku vodou, naházení jídla do batohu a oblečení na sebe a v pět ráno se ozve startovní výstřel/výkřik: “První stanoviště je kóta 756 m n. m., azimut 15°.“ Následuje horečné hledání v mapách a had závodník se dává do pohybu. Nadšenci okamžitě přecházejí do běhu, zatímco my volíme jistou taktiku (ne)jistou chůzi. Ještě před startem utvoříme formaci silné šestky, protože víc hlav víc ví, v šesti se to lépe táhne a taky bez práce nejsou koláře (a pokud k práci donutíte ostatní, můžete se těšit i z koláře). Takže vyrážíme spolu s proudem (já, Raje, Pavel, Hudy, Ribanna a Evy (oba dva jsou Evy z ráje (eského), dlouholeté ústnice závodu, po modré značce. Po několika kilometrech se začíná

had trhat, až se všichni rozhodují kudy kam. Jelikož letos nemáme dlouholetého navigátora a buzolového mága Džeryho, p istává mapa a buzola a v mých rukách. Absolutn nechápu v tšinu, sv it mi tyto artefakty, nicmén ke svému zd šení trefuji první stanovišt s obdivuhodnou p esností (od té chvíle mi roste sebev domí a mapa z stává).

Na prvním stanovišti pomalu svítá a my probíháme lesíkem, hledajíc obrázky o í zví at. Tip na vlastníka oka poté zapisujeme do formulá e a po chvíli vracíme organizátor m. Uhádli? Neuhádli? Nevím. Musíme dál. eká nás vrchol Bou ák. Cesta k n mu je pohodln zna ená turistickými zna kami, žádná velká p evýšení se na trase nevyskytují, tak jdeme, povídáme a užíváme si sobotní ráno.

Na Bou áku si na nás organizáto i nachystali zábavnou disciplínu, a sice p enosit z lavoru plného studené vody deset sklen ných kuli ek, pouze pomocí nohou. Našt stí máme z ejm s Raj etem chápavé i nohy a dokážeme kuli ky bez problém uchopit. Zbývá jen osušit nohu, navléct ponožku a botu, do úst vložit sušenku místo snídan a hurá na další stanovišt – kopec s názvem U hranice, který se nachází u hranice. S N meckem. Na h ebenech Krušných hor se pohybuje skupina šesti state ných, nad nimi se ukazuje sluní ko, vedle nich se lín pasou krávy, Pavel s Hudym vytahují plechovku energetického nápoje a já mám chu zalehnout do trávy. Dokonalá idylka. Dv

hodinky na sluníku a už před sebou vidíme další stanoviště a kolem se pohybuje a povaluje asi dvacet lidí.

Po příchodu si v klidu sedáme do trávy a bříškům ekáčům. Využívám před hodinky na to, abych si namazal chleby s lučinou a šunkou (tedy to co jsem nestihl před závodem), ostatní se válejí, doplňují energii jídlem a pitím a ekáčům, až na ně přijde řada. Konečně volají organizátoři dvojicí číslo 55, tedy nás. Jedná se o ryze fyzickou disciplínu. Na hlavu si máme navléknout plynové masky s chobotem (zkušenější si je pamatují (nejen) ze školy), za ruce nás s Rajetem svážou k sobě plastovými pásky, probíhne rychlá instruktáž a jdeme na start. 3, 2, 1, start. Bříškům. Funíme do masek. Pád k zemi. Plazením vpřed pod síť. Bacha kravinec. Vztyk. Bříškům k hodů tenisákem do vyznačeného tverce. Netrefil jsem. Bříškům dál. Mlží se mi maska. Slackline. Rajet bere do ruky připravenou hůl, opírá se o ni, já se opírám o Rajet. Rajet huhlá do masky. Nevidím nic, maska se mi svezla nahoru, spodní okraj mám v puse. Strašná pachu gummy. Kolik jich už mlo před mnou? Konec lánny. Kde je ten žebřík? Nevidím, kam bříškům. Rajet mi strhává k sobě. Hele žebřík. Nahoru. Oba! Dlejte Rajet, dotkni se toho červeného!!! Konec. Trať jsme zvládli až na tenisák úspěšně, ba i rychle. Jdeme se napít, pokračujeme na holky a hledáme cestu k dalšímu stanovišti. Tím je žulový lom poblíž obce a nádrže se shodným názvem – Fláje. Chvilí po žluté, chvíli cestou necestou a už sbíháme kamenolom.

V lomu nás vítá odjíždějící policijní hlídka, zřejmě kvůli nedovolenému ozbrojování. Na stanovišti je totiž úkolem vystoupit z luku a zasáhnout šípem terče. Trochu nuda? Tak tedy zavážeme Rajeti nohy provazem a přes kladku ho taháme za nohy vzhůru, dokud se nedotýká země jen hlavou a lopatkami. Stále Rajet, já to držím! Tím pokusy, tímkrát vedle. Doufám, že aspoň ten šíp nenajdou. Pavel s Hudým nezapomněli jednoho bývalého člena armády R a jednoho civilka a šíp jim letí do terče. Náhoda... Balíme, dokujeme a nabíráme směr Deutschland (über alles...). Konkrétně máme dojít na nejmenovaný vrchol někde mezi Klíny (CZ) a Neuhasen (DE), kde se ukrývá další stanoviště. Vzhledem k tomu, že už bylo po poledni, zašli jsme se poohlížet po zájezdu, kde by nám dovolili doplnit tekutiny v našich lahvích. Fláje ovšem jako obec totálně zklamala, tak jsme se rozhodli jít přes vrchol Bradákov, kde myslivci pořádali hon, přičemž na státní hranice. Myslivce jsme potkali, ale už na odchodu, cestu jsme vybrali tzv. Hudyho cestu a hurá přes mokady. Směr jsem kontroloval buzolou i mapou (cesta to úplně chvílemi

nebyla) a po ád dál. Vrchol Bradá e jsme úpln (úmysln) netrefili, ale sm r byl v po ádku. Dokud jsme nepotkali dv bludi ky. Proti nám se z lesa vyno ila (akorát když Raj eho volala p íroda hloub ji do lesa) dvojice zmatených chlapc s mapou v ruce a prý jdou tím samým sm rem co my (akorát že na druhou stranu). Na map ukazovali kde si myslí, že jsou, my jsme jim taky ukázali, kde si myslíme, že jsme. Podle mapy asi 4 km od sebe, ve skute nosti 4 metry od sebe. Kde je chyba? Zde jsem zaváhal, nedal pr chod svému orienta nímu instinktu a nechal se zvíkat, když tak skálopevn tvrdili, že ta ervená, od které jsme m li být 2 km p es údolí, je schovaná za první zatá kou. Zatá ek bylo víc. Z ervené turistické se nakonec vyklubala n jaké místní zna ení b žka ských tras (nic pro turisty) a pro nás to znamenalo, že si zajdeme pár kilometr navíc. Škoda jich. Chvíli tedy jsme uhán li (krokem) po silnici, Raj e nadával na asfalt, jak mu ned lá dob e na kolena, pak jsme sešli kolem Jelení hlavy k hranicím. Cestou jsme op t zahlédli ztracené bludi ky, trochu se nám jich zželelo a dovedli jsme je na hranice. Na hranici kluci dostali op t chu zažít dobrodružství a sko ili rovnou dle azimutu do lesa. Inu komu není rady, tomu není pomoci. Cestou po hranici jsme se bavili hledáním patník , než jsme narazili na n meckou zelenou zna ku, která nás dovedla bezpe n k dalšímu stanovišti.

B hem ekání, jsme se snažili zjiš ovat, co nás asi eká. Máme ze sebe dostat maximum a po ád kolem n kdo ze sout žících lítá a kouká se do mapy. Jo a mobil s sebou. Na startu se dozvídáme, že máme osm minut k získání co nejmíc bod a stanovišt je tímhle sm rem. Te !!! B žíme lesem, proskakujeme bu inou (našt stí bez kance) a už vidíme mladou dív inu opírající se o strom. Prý jí není dob e. Bolest na hrudi, ptám se tedy kolik jí je let. Prý 22 (tak to na infarkt nevypadá) a než se sta ím zeptat na telefon a jestli má p ítele☺, dívka padá do bezv domí. Raj e pohotov vytá í 112. Pohmatem a pohledem (trochu i poslechem) zjiš uji, že dívka dýchá, tak ji ukládám do stabilizované polohy. Raj e mezitím zjiš uje, kde to vlastn jsme (proto lítali k map ostatní) a shání sanitku, dívka nám p estává dýchat a (prý) nemá puls. Dívka se m ní za An u (ta figurína pro nacvi ování ožívování) a Prach se m ní v plav íka pob ežní hlídky a za íná ožívovat. Jedna z v cí, kv li kterým cením tenhle seriál, je, že lov k si to ma kání a foukání zapamatuje. Tak se osm minut trápím nad An ou, než se smiluje po adatel a prohlásí, že sanitka dorazila a p evzala si pacientku. Celkové hodnocení prý dobré, ale m li jsme zjistit ješt , jestli užívá pravideln léky (to by mi zajímalo jak, když p i

pohledu na nás padla do mdlob). Tak se radši sbalíme a cestou na další stanoviště nás kluci Pavel a Hudy baví historkou o jejich pokusech o záchranu života. (Bolest na hrudi to má být z posilovny, když si nam žete prsní svaly.) V klidu si to šineme zpátky na hranice, Raj e vzhledem ke svým odd laným kolen m bere Ribanniny trekové hole za své a Ribanna solidárn ml í. Cesta vede po červené, až na stanoviště lana na vrcholku kopce se jménem Kamenec.

Pomalou se stmívá, my usedáme pod přístěškem a čekáme, až na nás přijde tma. Za tmy začíná být zima a Raj e i já zkusíme zachumlání spát. Za hodinu se máme připravit. Naše obvyklá strategie- Raj e opice a já dole radím- padla a opicí jsem se cht necht (necht !!!)m l stát já. Raj e nebyl schopn ohnout kolena, natož vykonávat horolezeckou činnost, která tak čekala na m . Úkol byl jasný – vyšplhat po zavěšené kládě, visící kolmo dol a opatrně mnoho dírami, do kterých jsem zastrkával dva klacky a po nich jsem stoupal jako po žebříku. Zní to jednoduše, vypadá to jednoduše, jenže to není vše. Když jsem své tělo dostal až k prvním barevným díram (n kolik dír v kládě bylo barevně odlišeno), začal Raj e diktovat z itineráře, jakou polohu mám zaujmout. Například levá ruka na žluté díře, pravá ruka na zelené díře, levá noha na zelené díře. Takových poloh má být naplánováno deset, jedna krkolomnější než druhá (ne nadarmo se stanoviště jmenovalo vertikální Kámasútra) a na všechny jsem měl deset minut. Když jsem se po sedmi minutách vyšplhal vzhůru, stáhl mi záda na jednu stylovou polohu a už jsem musel dol . Neříkám, že bych zrovna zážil, ale překvapil jsem sám sebe už tím, že jsem se dostal nahoru. Charakterně poznávám, že byli i lepší... Tak radši rychle pryč. Tma jako v pytli, Raj e sune nohy jako hlemýžď, Hudy od sebe odhání dotírající psovité šelmy, nicméně se pokousání neubrání, tak následky zmírňuje bílou vazelínou. Po modré si to hrneme do Rašova, pak už jen kousek do Pekelského údolí. Název rozhodně není náhodný. Sesun dol je sice žlutá turistická značka, ale spíše odpovídá černé sjezdovce. Dole pojedeme potokem a rovnou kolmo na vrstevnici do strán . Přímou na výstupní stanici vleku v lyžařském areálu Meziboří. Všichni nadávají, ale kopec je třeba si užít. Stejně tam musíme vylézt.

Příchodem na stanoviště zjistíme, že se jedná o poslední stanoviště s charakteristickým názvem Prasárna. Úhel je jediný. Po 50-60 ušlých kilometrech nechat závodníky sáhnout na dno. Tentokrát ve formě rozvěsky. Pokud nesplníte cvik, dle deseti děpů jako trest. Začínáme mírně, dotkneme

se rukou nosu, kroužíme rukama, nohama, pánví, ud láme p t d ep /klik /angli ák , dáme pusu par ákovi (ano tete správn) a ud láme kotoul. Cca od desátého cviku musíme ml et. Kdo promluví, d lá 50 klik a angli ák . Našt stí jsme to všechno zvládli bez trestu a už nám sjezdovka ubíhá pod nohama. Za chvíli jsme dole, za chvíli jsme na základn , kde už je úpln nejposledn jší úkol. Tady máte seznam ítající 40 slov a zapamatujte si je. V etn po adí. T i minuty žhavíme zbytky mozkových závit , nakonec odevzdáváme popsany papír. Úpln p esn to nebylo, ale polovina byla ur it správn . Batohy letí do kouta ke spacáku, všichni letí do sprch, jen já letím do místního sportbaru dokoukat alespo druhý polo as fotbalu.

Po hodin se se všemi setkávám ve školní jídeln nad (oproti minulým ro ník m) vynikajícím gulášem. V jídeln nakonec z stáváme asi do p Inoci. Úrove hovoru odpovídá stoupající únav a množství guláše, tak to radši odpískáme a jdeme spát. Já stihnu ještě p lno ní sprchu, která bere vše, co se událo b hem závodu, jen vzpomínky z stanou.

Ráno už jsme vzh ru kolem sedmé, Pavel a Hudy si balí a odjíždí, já s Raj etem je následujeme o hodinu déle. Máme ještě v plánu bazén v Plzni. Ke snídani si bereme dv koblihy, napouštíme do lahve aj a usedáme do auta. Vyhlášení výsledk tedy meškáme, ale vzhledem k tomu, že i letos nám op t o fous uniklo první místo (a i nám o fous uniklo poslední místo), dáváme p ednost rad ji relaxaci v bazénu. Hodina proh átí v saun , poté ví ivka a cítím se jako nový lov k. Na ob d už jsme doma a te nám nezbyvá než se t šit na další ro ník. Registrace bude asi drsn jší než samotný závod, ale kdo má ostré lokty a není líný, p jde št stí ku naproti, má úsp ch zaru en. Tak p íští rok na Závod t í vrch na vid nou...

Prach

Rokyta 2014

O prvním listopadovém víkendu, kdy tradi ní mohykáni Raj e a Prach vál ili na závodu t í vrch , vyrazili skauti a skautky na mnohým len m st ediska dob e známou chatu Rokyty, která se v sou asné dob nachází v majetkovém držení klanu Hodan a díky Haníkovi a vst ícnosti pana

Hodana se poda il po n kolika letech znovu vyjednat pobyt na této již legendární chat .

Na nádraží v P ešticích se v pátek v podve er sešla po etná skupinka šesti skautek a dvanácti skaut , RR organizátor Kostíka a Vaška pod patronací a dohledem áry a Pandý. Cesta ub hla naprosto v klidu,

emuž se divila i paní pr vod í na spoji Klatovy-Sušice, která vidouc naši skupinu již z dálky tém lomila rukama a následn m prosila, že ví, jak to s takovou skupinou d tí chodí a abych se to pokusil udržet alespo trošku na uzd . O jedinou zápletku se postaral pr vod í „nová ek“ na trase P eštice-Klatovy, který se rozhodl plnit svoji povinnost a d sledn se vydal po ítat naši skupinu. Já podle svého nejlepšího sv domí a záznam tvrdil 22 osob, on na oplátku podle svých nejlepších po t tvrdil 23 osob. Již po pátém p epo ítávání jsem napo ítal 23 osob snad i já a chystal jsem se vzdát a za ú elem uspokojení sv domí nového pana pr vod ího doplatit jednu osobu. Nakonec se o zlomek vte iny rozhodl vzdát on a situaci ne ešit (P.S.: následné n kolikrát provád né p epo ítávání dalo op t správný výsledek 22 ☺. Záhada). Vzhledem ke složitosti dopravního spojení na Rokytu na nás pak v Sušici ekal soukromý autobus (nebo spíše my jsme chvilku ekali na n j), který nás pohodln dovezl k infocentru na Rokyt , odkud jsme se za svitu

m síce vypravili na chatu, kde již na nás čekali u roztopených kamen Koza s Haníkem.

Ve erní program, během kterého nás ještě doplnil Skátek s Pavlem, se nesl ve znamení her v režii Kostíka a Vaška. Následovala pak scénka na zahájení etapové hry, během které pozorní posluchači v muzeu poslouchali přednášku o objeveném a vzácném diamantu. Přednáška však byla narušena loupežným pádem a diamant byl k údivu všech ukraden. Všichni se pak odebrali na kůt, v důvěře ve schopnosti britské národní gardy získat diamant zpět. Následný noční poplach vyhnal všechny z rozehrávaných spacáků posílit jednotky v okolí chaty a vyzvednout z tábora lupičskou cestu, kterou budou druhý den prchat, a skauti a skautky je budou stopovat. Po skončení hry se již všichni s konečnou platností odebrali spát až do rána.

Po snídani si všichni pečlivě zabalili a poté, co nás doplnila rangers Borůvka a skautka Miki, jsme byli připraveni vyrazit na stopovací výpravu. Vzhledem k nevelkému úspěchu skupin během noční hry byly prozrazeny záchytné body na trase, kde RR, kteří vyrazili dříve, zanechají úkoly. Po krátkém zorientování jsme úspěšně vyrazili. Úkoly na trase byly různorodé a mnohé nelehké. Bylo potřeba dostat celou skupinu alespoň metr nad zem, téměř dva kilometry absolvovat bez toho, aby vedoucí nikoho ze skupiny viděl, složit básničku na téma skaut, postavit kamenného snuláka,... Cesta nás dovedla až na vrch Oblík. Poslední metry v rozbitné cestě byly doslova oříškem a jen díky statečnosti Kulicha bažina navždy nepohltila Kubovu botu. Převodní úkoly v plánu pouze cestou na Oblík, ale vzhledem k úspěchu se nakonec RR vydali napřed i z Oblíku s tím, že operativně na cestě zpět do chaty vymyslí další úkoly. Bylo tak pro nás velké překvapení, že jsme cestou zpět nenarazili na jedinou značku ani úkol. Vysvětlení na nás čekalo zpátky na chatě - RR sem ještě nedorazili. Zřejmě jsme se kdesi minuli ☺.

Na chatě již na nás čekal od Haníka připravený výborný guláš, a to prosím nikoliv vutová, ale vepřová. Zlepšujeme se a možná to někdy dotáhneme i na hovězí ☺. Skauti pak ochotně všechny zbytky chleba a esneku zdělali na domácí topinky připravované na rozpálených plátech. Pro příchod zřejmě na víkendovku postačí pouze bochníky chleba a pár kilo esneku. Veerní program byl pak opět plný her spíše na odpočinek. Vzhledem k tomu, že byla cesta náročná, se všichni brzy odebrali do svých spacáků.

Ranní Šumava nás p ivítala sluní kem a azuro oblohou. Na programu byla brigáda jako pod kování za umožn ěný pobyt. Skauti a skautky se do všeho vrhli s elánem. Nejsiln ější kusy nosily velké špalky do d evníku.

Zpo átku jsme se je pokoušeli i štípat, ale vzhledem k nedostatku kvalitního ná iní a jeho dramatickému úbytku, jsme rad ji z stali u nošení. Ve d evníku pak další skauti menší polena štípali a zbytek se skautkami distribuoval polena a uhlí na všechny pokoje. Vzhledem k tomu, že nám šla práce rychle od ruky a v d evníku nebylo následn ěm k hnutí a všechny pokoje byly pln zásobené, vydali jsme se na nedalekou louku a za krásného po así se vy ádili u her typu buldok. Po ob d pak již následoval pouze úklid a odjezd op t p ivolaným soukromým autobusem a následn ě vlakem.

Na záv r tak zbývá pod kovát všem, kte í se na akci podíleli. Externist m Kozovi, Pavlovi a p edevším Haníkovi za technické zázemí a chutnou krmi, RR Kostíkovi, Bor vce a Vaškovi za programovou ást a v neposlední ad panu Hodanovi za to, že nám velmi vst ícn ě umožnil chatu na tento víkend využít a dokonce se nabídl i do budoucna. Myslím si, že se akce po všech stránkách vyda ily a skauti a skautky se již jist ě t ší na další plánovanou víkendovku - lednovou Javornou.

ÁRA

Básni ka na téma „skaut“ (jeden z úkol na výprav):

P átelství, pravda, est,
K tomu se nás snaží vést.
Kluci, holky všeho v ku,
Vždycky spolu na v ky v k .
P átelé a kamarádi,
Z celého sv ta se máme rádi.

Rackové a ká ata,
To jsou naše vl ata.
ervená, zelená, modrá,

Šestka sv tlušek dobrá.
Jaro, léto, podzim, zima,
U skaut je vždycky prima.

Tábory jsou také skv lé,
tady se scházíme jak p átelé.
V sedm ráno budí ek,
Pak nespo et rozcví ek.
A nejv tším tahákem poroty,
Jsou od Laky dobroty.

Vytvo il: Áda, Kot , Kuba, ochty

Zpráva o pracovním tábo e

Místo konání: DRNOVKA

Termín konání: 19. – 21. zá í 2014

Ú astníci: Kofi , Frenky, Bedlák, Viki, Kulka, Pavlík, Tereška, Šat, Hnída
+ hosté

Jednotlivé úkoly a obsazení:

Likvidace haldy klestí u studny – Kulka, Tereška, Pavlík, Hnída

Usazení a zabetonování patek u vchodu do kuchyn – Viki, Bedlák, Frenky,
Šat

Položení nové lepenky na st eše skladu- Viki, Frenky

Vým na obložení st n kuchyn v prostoru u kamen – Kofi , Bedlák,

Nat ení chodní k podél budov – Kulka, Viki

Nový nátěr podlahy skladu – Kulka, Pája, host Myšák

Usazení a spasování okapů u kuchyně a části jídelny – Šat, Kofi

Opravená kamna - Kofi

Posekání hřiště – host Bop

Strava: Osvědčené oldskautské speciality a životabudičky

Kulturní program: Večerní vystoupení hudebního tělesa JANA & MILADA

Viki

Protlak – **časopis střediska Prácheň**

Vychází 4x ročně, vydává středisko Prácheň

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johnny,
redakční rada: Skálopek (skautky), Rajec (RR, vlnatá), Kiki (sv. tlušky),
Čára (skauti), Laka (oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Prácheň 237, Pěšice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 1.12.2014 **neprodejné** <http://prachovice.skauting.cz>